

Ha megérem, 2003. február 1-én lesz 60 éve, hogy első misémet mondtam. Megkérdezem, hogy mire használjam ezt a napot?

1. Szálljak magamba, s tartsak előtte magamnak egy három napos lelkigyakorlatot valamelyik paptestvérem plébániáján? S mondjam tovább bokorportai, városmajori és adyligeti miséimet, és semmiképpen se ünnepeletesem magamat – ahogyan egy megkérdezett testvérem tegnap mondta?

2. Legyen Törökbálinton, esetleg a dunaparti piarista kápolnában egy kisebb vagy nagyobb méretű Bokor-összeruccanás ebből az alkalomból – ahogyan többen javasolták?

3. Béreljem ki a Professzorok házát, s megfelelő körítés, programok kíséretében tegyem a Bokron kívüli nagy nyilvánosság számára ismertté, hogy nem történt meg a rehabilitáció – mintahogy egy megkérdezett testvérem javasolta?

Magam úgy gondolom, hogy meglennék ez alkalommal a nélkül, hogy elmondjátok azokat a megdicsérő, megbecsülő szavakat, amelyeket elmondottatok aranymisémen, aztán amikor a Bokor 50 éves volt meg a 80. születésnapomon – hat év alatt háromszor!!! Elég lenne, ha ezeket a temetésemen hallanám újra. De ha van a Bokornak valami mondanivalója akár a Bokor, akár a Bokron kívüli világ számára, aminek az elmondására ez a gyémántmise kiváló alkalom és lehetőség volna, akkor felhasználandó ez az alkalom. E nélkül bőven elég nekem a bokorportán, s esetleg a 2003 nyári bokornagygyűlésben, egy szentmise utáni pohárköszöntő.

Mindez annyit jelent, kedves testvéreim, hogy tudtotokra hozom: ez alkalomból nem szervezek semmit.